

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 51.

Fjerde Session.

19de Møde.

Torsdagen d. 11. November.

(Forts.).

Finansministeren (fortsat): I det oprindelige Udkast blev der foreslaaet, at Aaret 1854 skulde være det Tidspunkt, til hvilket saadanne Begunstigelser skulde kunne tilstaaes, og til hvilket Aars Udlob de skulde kunne gives enhver Commune, som var i det paagjældende Tilfælde. Jeg troer, at, naar man vil sætte sig noget paa det Standpunkt, hvorfra denne Sag maa bedømmes, maa det erkendes, at det er mindre betænkeligt at give alle Communerne en vis Udsgt til en Begunstigelse i et vist Tidrum, end saaledes enkeltviis at give enhver enkelt Commune Begunstigelsen, naar den derom mælder sig. Regjeringen antog nemlig, at, naar man saa at sige indskrænkede sig selv, indskrænkede Lovgivningsmagten ved at bestemme et vist Tidspunkt, saa var det at haabe, at, naar dette Tidspunkt virkelig var indtraadt, saa skulde der enten ikke fremkomme Andragender om fortsatte Begunstigelser, eller ogsaa vilde det i hvert Tilfælde fra Lovgivningsmagtens Side blive betragtet som en Selvfølge, at slike Andragender vistis tilbage, hvorimod man meget frygtede for, at, naar det først kom i Møde enkeltviis at undersøge deslige Andragender, og efter de foreliggende Omstændigheder, som det hedder, bevilge eller afflaae, saa vilde de altid blive bevilgede, fordi der virkelig ikke kan tænkes nogen Grund, hvorfor en vis Commune mere skulde begünstiges end den anden, undtagen netop den, at man vilde opmuntre Communerne til inden et kort passende Tidspunkt at bringe slike Foretagender istand. Sagens Udfald blev imidlertid, som bekendt, ved Rigsdagens Forhandling afvigende fra, hvad Regjeringen havde foreslaaet, og den endelige Lov, som

derom blev givet, og hvortil der ikke forekom Ministeriet at være tilstrækkelig Grund til at nægte Kongens Indvilgelse, indskrænkedes alene til Odense Commune. Men, da Odense saaledes fik det for sin Commune alene, saa satte jeg mig ogsaa for, at jeg for mit Vedkommende vilde modsætte mig ethvert lignende Andragende af den Slags i Fremtiden, og at jeg kun subsidiært vilde gjenoptage slike Andragender af den Slags aldeles paa samme Maade, som oprindelig af Regjeringen havde været foreslaaet, nemlig at man kun under den Betingelse andrager om lignende Begunstigelser for andre Communer, at man samtidig begrænsede sig selv og bestemmer, at disse Begunstigelser skulle ophøre med et vist Tidspunkt. Hvad den foreliggende Sag saaledes angaaer, da maa jeg hovedsagelig erklære mig imod det Hele, og jeg har ogsaa til de Communer, som i denne Henseende have henvendt sig til mig, desangaaende reentud erklæret, at jeg ikke vilde forelægge noget Lovforslag i denne Henseende; mit Votum i denne Sag vil derfor blive, at jeg vil stemme mod § 1; men, hvis denne Paragraph skulde gaae igjennem, vil jeg stemme for § 2, fordi det i mine Tanker bliver den eneste Maade, hvorpaa Loven kan blive taalelig, at Begrænsningen, som indeholdes i § 2 i Henseende til Tiden, iagttages. Skulde man derimod alene antage § 1 og forkaste § 2, modsætter jeg mig Loven. § 2 er alene deri afvigende fra det Lovforslag, som fra Regjeringens Side blev fremlagt iflor, at nu er Aaret 1855 anført som Tidgrænsse istedetfor 1854; dette lægger jeg ikke synderlig Vægt paa; jeg saae hellere, at der stod 1854, men finder ikke nogen afgjørende Grund imod at 1855 er sat.

L. Jensen: Det har glædet mig at høre den høitærede Finansministers Udtalelse i denne Sag; thi jeg kan ikke nægte, at det i det